

[K. B. Andersen.]

misk balance gør nødvendig, at finde i det fremsatte finanslovsforslag? Efter mit partis mening afgjort ja. Der er ganske vist tale om en ikke ubetydelig stigning på statsbudgettet, men den højtærede finansminister har jo i sin fremsættelsestale peget på, hvilke områder der har givet anledning til denne stigning, og samtidig understreget, hvordan mange nye bevillingsønsker er blevet afvist, og hvordan bevillingerne er blevet gået kritisk igennem. Jeg skal ikke tyvstarte på finanslovdebatten ved at nævne enkelte poster; men den, der kritiserer dette forslag som værende for stort, må i alle tilfælde have pligt til at pege ganske konkret på, hvor der kan findes besparelser, der virkelig batter noget. Det er jo ikke alene vor egen bekvemmelighed, det drejer sig om, vi har også et ansvar over for den fremtidige udvikling, og jeg vil tro, det vil være meget svært for fremtidige bedømmere at forstå, om vi en periode med stor produktion og alle hænder i gang slår væsentlige skår i udviklingen f. eks. på uddannelsesmæssige og trafikmæssige områder og dermed direkte hæmmer den fremtidige udvikling både produktionsmæssigt og menneskeligt.

Mon den tid dog ikke snart er ved at være forbi, hvor der kan tjenes politisk ved at fremstille staten som en ødeland, der tager borgernes penge og putter dem i sin egen lomme? At der stadig gøres forsøg med agitation af denne art, fik vi et temmelig stærkt udtryk for forleden dag, da Holbæk Amts Venstreblad skrev — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Regering og stat er jo ikke ligefrem lavtlønnet, når der skal opkræves 2.000 kr. pr. næse — spædbørn inklusive.“

Jeg går ud fra, at når spædbørnene er taget med, er det vel bl. a., fordi de bedst vil kunne godtage den form for politisk argumentation.

Den højtærede finansminister gav udtryk for, at det var regeringens absolutte standpunkt at fastholde det overskud, som finanslovsforslaget udviser. Heri kan mit parti kun være enig. Samtidig gjorde den højtærede minister opmærksom på, sådan som også den økonomiske oversigt gjorde det, at der ikke er afsat midler til nye udgiftskrævende love, midler til støtte for land-

bruget, til lønstigninger — ud over dyrtidsreguleringen — for arbejdere og tjenestemænd ansat under staten eller til tilpasning af de sociale ydelser. Aftaler om sådanne udgifter må ledsages af aftaler om midler til dem.

På denne baggrund må også det forslag til udskrivningslov, som det ærede medlem hr. Peter Nielsen før kommenterede, ses. Det er jo tanken — som også nævnt af det ærede medlem — at der skal foregå en forhandling mellem forligspartierne om de i dette udskrivningslovsforslag indeholdte skattelettelser. Og deres gennemførelse må — som også fremhævet af den højtærede finansminister — afhænge af disse forhandlinger, der må og — ifølge forligsaftalen — også skal tage hensyn til hele den samfundsøkonomiske udvikling.

Regeringens krav om, at nye udgifter må ledsages af aftaler om dækning for dem ud over budgettet, rummer det gode, at ingen partier fristes til at agitere for udgifter, som de ikke vil være villige til at stille forslag om midler til. Det er nok en ganske sund linje i den aktuelle situation.

Hvad de fremtidige muligheder angår, påpeger den økonomiske oversigt, sådan som den højtærede økonomiminister også fremhævede det, at den forventede valutaudvikling — en stigning på omkring 5 pct. — vil give mulighed for en forøgelse af vor samlede aktivitet på et par procent, altså en noget langsommere vækst, end vi har været vant til i de senere år. Disse to tal over for hinanden viser med al ønskelig tydelighed betydningen af valutaudviklingen for de økonomiske muligheder for os alle.

Andre kloge folk end de, der står bag ved beretningen — eller vise mænd, om man vil — skal have fundet frem til en vækstmargen på 3-4 pct. under hensyn til den forventede udvikling i produktionskapacitet, produktivitet m. m. Ubegrænsede muligheder er der jo i alle tilfælde ikke.

Den opgave, der ligger foran os, er at undgå at komme til at gå den vej, som den højtærede økonomiminister antydede i sin tale i fredags, vejen væk fra de senere års udvikling, hvor vi på én gang har haft maksimal aktivitet og stigende valuta-reserver, og tilbage til den fra tidligere tider altfor godt kendte tilstand, hvor vi,